

hem zouden missen: 't gezicht kortom van een man die op een ongeschikt oogenblik in zijn overhemd zou zijn gezien.

Op 't laatst van zijn jonge leven, zei men, moest de knecht — misschien ook was het de klerk — hem zijn sigaren in bed aangeven; hij kon eenvoudig zijn sokken niet meer aantrekken zonder een sigaar in den mond, die zelfs bij het baden niet werd afgelegd.

Niettegenstaande het onophoudelijke rooken en het daaraan evenredige borrelen had het heele stadje hem lief gehad; wat méér zegt, zijn eigen zusters, in het conflict van haar eigen kuische levens en dit onbegrijpelijke zichzelf te gronde richtende levensbedrijf van Adolf, wisten toch een diepe liefde voor dien vroolijken Lebemann daaruit te redden: een wonderlijke liefde van onderdruktheid zooals vrouwen voelen voor een onecht kind.

Dat er behalve de schoonheid, de student in Davos, de raceroeier-ocarina-speler en de populaire rooker, die in een plotseling noodig gebleken operatie het rooken voorgoed had op te geven, nog een lid van 't gezin gestorven was, het kleine nakomertje voor wien men in de familie geen mannennamen meer voorradig had en die den Hollandschen en trouwens meest voor de hand liggenden naam van: Willem beërfdde, daarvan wist men in 't stadje niet.

Over dat kleine Willempje, op zijn vijfde jaar wees, hadden de zusters Louise en Hannie gemoederd; immers zij waren de eenigen nog thuis toen het broertje geboren werd en de moeder bij zijn geboorte stierf. De zusters werden toen samen: de moeder. Een korte, felle strijd aanvankelijk tusschen de eenen-twintigjarige Louise en de achttienjarige Hannie om zijn bezit. 't Was 's ochtends vroeg begonnen, wie hem in bed zou krijgen, het mooie blonde jongetje met zijn fijne haar, dat krulde, als Louise het om haar vinger wond. Hannie kon nooit genoeg naar zijn oogen kijken, lieflijk blauw en, wat vreemd was, altijd ernstig. Louise stoeide 't liefst met hem en Hannie vertelde verhaaltjes. Wonderlijk was het met die verhaaltjes van Hannie; ze begonnen altijd vroolijk, maar dan schenen ze onvermijdelijk een treurigen kant uit te moeten drijven. De vertelster kon dit tegenover die lieve vertrouwende kinderoogen van zichzelf niet goedkeuren, bezon zich, dreef den aard van haar gevoel een geforceerde richting in en wist, al was het dan wat opzettelijk, altijd een vroolijk eind te winnen.

Maar het groote, broze, blanke kindergezicht lachte nooit. Of het verhaal vroolijk of bedroefd eindigde, leek hem onverschillig te laten; 't was of hij diep-in die wijze kinderoogen heel andere verhalen kende, waarin hij telkens terugzonk. Hij was met alles en altijd tevreden. Droeg in zichzelf een gelukstoestand mede, dien niemand scheen te kunnen naderen. Hoe klein ook, leefde hij, bezonnen, in en met zichzelf. Bij Louise en Hannie was hij even-graag. Louise was dikwijls niet thuis, studeerde veel en fel en als het ware heimelijk. In zoo'n tijd won Hannie een poosje het pleit. Hannie, na den dood van den vader uit financieele noodzaak onderwijzeres geworden